

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

<p>:: :: Kéziratok és szakkérdések :: :: a szerkesztőség címére küldendők.</p> <p>Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11 :: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::</p>	<p>MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.</p> <p>Nemtagoknak előfizetési díj: { Egész évre 12 pengő. Fél évre 6 pengő. Külföldre egész évre 16 pengő.</p>	<p>:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: :: Dr. EMIL UNGER.</p> <p>:: :: Administration: Ungarischer :: :: Landes Fischerei Verein, BUDAPEST, V., :: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::</p>
<p>Szerkesztőség: Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz. M. Kir. Halélettani és Szenny- víztisztító Kísérleti Állomás</p>	<p>HALÁSZAT = (FISCHEREI) FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.</p>	<p>Redaktion: Kgl. Ung. Ver- suchsstation für Fischerei- biologie und Abwässerbe- seitigung Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.</p>

TARTALOM: Felhívás. — Németországi halászati tapasztalatok. *Dr. Lukács Károly.* — A sporthorgászat, mint szórakozás és gond-
üzés. *bárá Szurmay Sándor.* — A halszállítás és raktározás biológiai előfeltételei. *Dr. Unger Emil.* — Társulatok—Egyesületek. —
Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Amtliche Mitteilung. — Fischereiliche Erfahrungen in Deutschland. — Das Sportangeln
als Zerstreuung. — Biologische Vorbedingungen der Fisch-Lieferungen. — Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen. —
Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Felhívás.

Lapunk jelen számához *postatakarépkénti lapo-
kat mellékelünk* tagjaink, illetve lapelőfizetőink részére,
díjhátralékaik befizetésének megkönnyítésére.

Felkérjük tisztelt tagjainkat és előfizetőinket, hogy
e lapok felhasználásával tartozásukat lehetőleg *azonnal
kiegyenlíteni szíveskedjenek*, mert a tovább is hátralék-
ban maradók tartozásait november hó folyamán *postai
megbízás útján leszünk kénytelenek beszédni.*

Budapest, 1928. október hó 15-én.

Az elnökség.

Németországi halászati tapasztalatok.

III. A haltermelés és halértékesítés jövedelmezőségi kérdéseiről.

A belvizi halászat rentabilitásának égető problémá-
járól is figyelemreméltó tanulságokat volt szerencsém
Wunsch igazgató szíves közléseiből meríteni. Őt magát

ez a centrális kérdése a poroszországi halászatnak speciá-
lisan évek óta foglalkoztatja, beszédes jeléül annak,
hogy ő éppúgy mint nagynevű elődje Schiemenz,
korántsem azok közül a tudomány elefántcsonttornyába
zárkózó szobatudósok közül való, akiknek a gyakorlati,
gazdasági kérdések iránt éppoly csekély az érzékük,
mint amily kevés az irántuk némi joggal bizalmatlan
hivatásos halászokkal való kapcsolatuk.

Már 1926. júniusában ankétszerű tanácskozás folyt
Stralsundban, a porosz mezőgazdasági főkamara rendezésében a halászati termelés értékesítésének elősegítésé-
ről. Ez alkalomból Wunsch is tartott előadást „A bel-
vizi halászat hozamának és értékesítésének fejlesztési
lehetőségeiről”, amely előadást, úgy mint az ankét egyéb
előadásainak szövegét is volt szíves különnyomatban
rendelkezésemre bocsátani.

A belvizi halászat termékeinek értékesítési viszonyait egyébként már évek óta rendszeres tanulmány tárgyává teszi a Német Halászati Egyesület is, amely az ő mintaszerű adminisztrációja keretében egy külön munkaerőt, a fiatal *Dr. K. Schiemenzt*, majdnem kizárólag a halászat gazdasági, rentabilitási kérdéseinek tanulmányozására alkalmazott, „nemzetgazdasági előadó a N. H. E.-ben” címmel. Az ő idevágó tanulmányai az Allg. Fisch. Zeitung-ban sorozatosan jelentek meg és ebben a cikkben Schiemenz munkálatának érdekesebb megállapításai éppúgy felhasználásra kerülnek, mint *Dr.*

Seydel min. tanácsos, poroszországi Landesfischmeister és Dr. Eichelbaum, birod. földmív. min. előadónak látogatásaim alkalmával szívesen adott felvilágosításai, Dr. Röhler főtitkár személyes közlései és e három szakembernek nyomtatásban is hozzáférhető dolgozatai.*)

a) A német belvizek (folyók, tavak, féligszós haffvizek) nagyrésze tudvalevőleg az államok tulajdonában van,**) a legnagyobb és legértékesebb tavak és folyószakaszok a porosz kincstári uradalmakhoz tartoznak és ezek a vizek rendszerint 12 évre adatnak bérbe nyilvános árlejtésen, a legtöbbet ígérőnek. Maga a *bérösszeg* is igen jelentékeny, mert az aránylag rövid bérleti időtartam megújításakor erős verseny fejlődik ki — akár csak a mi közalapítványi birtokaink bérbeadásakor —, minek következtében a bérösszegek majdnem a rentabilitás határán mozognak. Nem ritka eset, hogy igen érdemes, némely állami tó halászatát nemzedékek óta folytató halászcsaládok csak azért kénytelenek tisztességes foglalkozásuktól megválni, mert roskadoznak a bérlet terhe alatt és nem kívánják magukat újabb árlejtés izgalmainak alávetni.

Csak kevés olyan szerencsés halászcsalád van, amely értékes, természetes halasvizet saját tulajdonának mondhat, ahol természetesen a legelőrelátóbb és legintenzívebb gazdálkodást folytathatja s jelentékeny tőkét ruházhat be a nélkül, hogy attól kellene félnie, hogy — mint kincstári vizeknél gyakran megesik — a bérletidő leteltével az utód halássza ki, amit ő a vízbe bevetett.

Ép az idei júliusban tartott birodalmi halászati egyesületi közgyűlés alkalmával hangzottak el újra panaszok a kincstári *bérletidő rövidege* miatt, ami pl. az angolnával való halásítási akcióknak határozottan kerékkötője lett. A „Glasaal“ ugyanis csak 8—10 év alatt fejlődik piaci nagyságúvá.

Azon szerencsések közé, akik a háború után az államtól jó halas vizeket a maguk tulajdonába válthattak át, tartoznak pl. a Berlin melletti Scharmützelsee-n gazdálkodó *Rosengartenék* (Walter és Max), akik ebből a festői fenyveserdőtől övezett tóból, melyen a Dahme vize folyik át, valóságos minta-halgazdaságot teremtettek.

b) A túl magasra csigázott bérösszegeken és a rövid bérleti időtartamon kívül további nagy gravámenje a német halászoknak az a „mostoha bánásmód“, amelyben a kormány gazdaságpolitikája a haltermelőket részesíti. „Míg a német ipar részére — kesergi *Gustav Otto*, a halászati szakosztály elnöke a stralsundi gyűlésen — hiánytalan és hatékony *vámvédelem* áll fenn, addig a halászat valósággal minden védelem nélkül áll. Sőt idáig érvényben volt fontos halvámok feláldozását is meg kellett érniük!“ A mi ponty-exportra szomjazó tógazdáink — azt hiszem — még mindig vajmi csekélynek tartják azt a vámcsökkentést, amit a német halászok olyan monstruózusnak mondanak!

Ugyanezen az ankéten egyébként széles látókörű fejtegetések hangzottak el — *Ritter dr.*, a porosz mezőgazdasági főkamara előadója részéről — abban az érte-

*) *Dr. Seydel*: Die Absatzfrage in der See- und Flussfischerei. Vortrag. 1926.

Dr. Eichelbaum: Jahresbericht über die deutsche Fischerei. 1927. Többek közreműködésével szerkeszti évek sora óta. 400 oldalon bőséges tárházát nyújtja az egész német halászatra vonatkozó adatoknak.

Dr. Röhler: Jahresbeirchte des Deutschen Fischereivereins. 1927. és 1928.

***) *Dr. Volkmer*: Das Recht am Fisch. Disszertáció, megjelent a Zeitsch. f. Fischerei 1927. áprilisi számában. Alapos készütséggel fejtegeti a halászat jogtulajdon fejlődését a római jogtól az 1916-i porosz halászati törvényig.

lemben, hogy a halászat, mint őstermelő üzem, sokkal jobban járna a szabad kereskedelem politikájával; mert szerinte a halvámok beszüntetése, kapcsolatban az ipari vámok eltörlésével, kívánatosabb volna a mérsékelt halvámok mai rendszerénél, minthogy a magas ipari vámok egyrészt a lakosság összességének vásárló képességét rontják, másrészt a halászati termelés költségeit fokozzák.

c) Az annyit áhitott és szorgalmazott *olcsó termelési* hitelek dolgában is állandó panasz tárgya az a viszonylag alacsony összeg, amit a német halászat az államtól, illetve a birodalomtól eddig kicsikarhatott. Mennyire irigyeljük mi a panasszal teli német pályatársakat az állami gondoskodásnak ezen a területén! A német birodalom már évek óta 3% (!) államkölcsönt nyújt pl. azoknak a tengerparti halászvállalkozóknak, akik hajóikat motorokkal szerelik fel, a végből, hogy a távolabbi jó halászó helyeket gyorsabban érhessék el. Egy állandó bizottság működik Berlinben, amely megállapítja a „Reichsdarlehensfähigkeit“-et azokra a motor-típusokra, melyeket a halászat járművei számára alkalmasnak találunk.

A birodalom éppúgy mint a porosz kormány, üzemanyag dolgában is jelentékeny kedvezményben részesíti a halászokat. Az a tervszerűség nyilvánul meg ebben az akcióban is, amely az egész német gazdaságpolitikát jellemzi, hogy — nem az államkassza Molochjaival szívhatja fel a magángazdaság tőkeerejét, hanem — céltudatosan előmozdítja a termelés racionális beosztását és főleg technikai tökéletesítését. Nemcsak olcsó hitellel nyújt segédkezet a kézi-erőről motor-üzemre való áttérésre, hanem az üzemanyag forgalmában is biztosítja a halászok részére a lehető legnagyobb vám-, illeték- és fuvarkezdményeket. Amíg minálunk a kincstári részesedés a nyers- és raff. olajok árát több mint 30%-kal drágítja, Németországban a halászok kifejezetten vám- és illetékmentesen kapják az olajat, melynek kg-ja pl. Swinemünde-ben a halászok részére 10 pfennig. Minálunk ugyanazt a román gépolajat, amelyet itt harmadrésznyi fuvar költség sem terhel, 33—35 fillérért kell az őstermelő halásznak megfizetni.

Hiába exponálja magát a mi szakminisztériumunk a legmegértőbb módon, a leglogikusabb okfejtéssel a halászati termelés érdekében, a fiskális tökegyűjtő szenvedély ércfaláról csüggyetegen verődik vissza az ostrom minden fegyvere, mellyel a halászati érdekeltségek a termelés modernizálását, technikai fejlesztését s ezáltal olcsóbbá tételét kívánják kivívni. Valósággal megdöbbentő az a szívósság, amellyel a magyar finánckormány bizonyos „*lucrum camerae*“-khez ragaszkodik! Ebben a nagy következetességben a legkiáltóbb ellentmondásba keveredik önmagával. A május 30-i P. M. rendelet őstermelésnek számítja és kivonja az ált. forgalmi adó alól a halászatot, egy július 30-án kelt rendelete pedig kimondja a furcsa szentenciát, hogy a halászhajók hajtására szolgáló motorok mezőgazdasági célt szolgáló motoroknak nem tekinthetők.

d) Nagy súllyal esnek latba a haltermelés mérlegének teheroldalán a *szociális terhek* (betegség, baleset, rokkantság, öregség, munkanélküliség elleni biztosítás stb.) egyre növekedő tétele. Több nagy halászbérlővel beszéltem, akik egybehangzóan állították, hogy míg ezek a szociális terhek a háború végéig egy munkásnál heti 50 pfenniget tettek ki, jelenleg a *hét márkát* közelítik meg, aminek következménye, hogy a halászgazdák a munkáskéztől szabadulni igyekeznek, s amennyire viszonyaik engedik, gépekkel és saját, meg családtagjaik munkáerejével iparkodnak a halászó munkások csapatait

pótolni. Otto *Rosengarten*, a legnagyobb német tavak egyikének bérlője, aki három napig volt szíves nekem nyári üzeme minden részébe betekintést engedni, három fián, egy unokaöccsén és feleségén kívül mindössze 4—5 embert foglalkoztatott, holott ugyanez időszakban azelőtt 40—50 munkás végezte ott a halászás és hal-árúsítás munkáját. Az érdemes öreg H. *Struck* egy ember kíséretében vitt ki engem napi halászó munkájára a Schmollenseen és — közel 70 évével — maga forgatta az evezőt, hogy varsáit felnézze és rácsáit kihelyezze. Mikor kérdeztem, hány emberrel dolgozik mostanában? rámutatott hűséges, öreg kísérőjére: „Ezzel az eggyel ni!“^{*})

Ép ebben, a munkáskéz drágulásában rejlik egyik főoka annak a nagy átalakulásnak a nyári halászat üzemében, amit meglepetéssel szemléltem egész útamon, hogy májustól októberig csakis a „csendes, vagy álló halászat“-ot űzik, a varsák különböző formáival, a nagy húzóháló helyett, melyek sok drága hálóanyagot és megfizethetetlen munkaerőt igényelnek.

e) De minek is fognak ki nyáron a dévér és pirosszárnyú keszeg (Blei, Plötze) nagy tömegeit, mikor ezekkel az olcsó tömegárukkal amúgy is hiába töltenék meg a városok piacait, ahol nyaratszaka az olcsó, nem élő tömeghalakat a legszegényebbek sem igen fogyasztják; s ha igen, oly alacsony áron kell elveszteni, amely a termelési költségeket sem fedezi.

Mikor egyik-másik halászbérlőnek elmondtam, hogy hasonló bajainkon, a nyári keszeg mizériákon — az erdélyi és bácskai piacok elvesztésével — hogyan segítünk mi a balatoni hallisztgyár felállításával, jól láttam, hogy imponált nekik ez a megoldás, de mindjárt hozzátették, hogy ez a expediens ő náluk egyrészt azért nem alkalmazható, mert nincs olyan nagy, egységes belvízi halászati üzem, amely ilyen befektetést elbirna, másrészt a tengerparti hallisztgyárak halhulladékkal oly bőven el vannak látva, hogy az édesvízi halfeleslegek nem bírnák el a gyárakig felmerülő fuvar.

Igy jutottunk el a német belvízi (nem tógazdasági!) haltermelés krízisének egyik legfontosabb okához, a *fogyasztás kríziséhez*; ennek közelebbi szemléletét azonban a következő alkalomra halasztjuk, amikor a halértékesítés jelenét és jövőjét kívánjuk ismertetés tárgyává tenni.

f) Nem akarunk bővebben kiterjeszkedni a belvízi haltermelés csökkent jövedelmezőségének a kétszeres *hálóanyagárukkal* és a közel háromszoros *adóterhekkel* összefüggő okaira, mert hiszen ezek a súlyos nehézségek nálunk is fennforognak, de ki kell egy pár sorban terjeszkedni a *vízi kultúra, vízi sport* és *vízi forgalom* fejlődésével járó vészthozó jelenségekre, amelyek nálunk még elég kezdetleges fokon mutatkoznak ugyan, de árnyékukat mégis nyugtalanítólag vetik előre. Amint az Eichelbaum-féle Jahresbreicht-ben olvasható, Németországban már napirenden vannak az áldatlan kártérítési perek a szennyvizet ontó gyárak és a halásztanyákon keresztül-kasul cikázó motorosok ellen. A *partok szabályozása, a strandfürdők* rohamos térhódítása mindig szűkebb menedékre szorítják a halak természetes

* H. St., a német szakirodalomban évtizedek óta tevékeny, tudós halgazda, félszázad óta foglalkozik halászáttal, harminc év óta bérlő a kincstártól ugyanazokat a tavakat, a háború végéig szép vagyon ura volt, melyet szívós kitartással végzett munkájával keresett (büszkén mutatta nekem munkában eldurvult, kérges kezét), de a hadikölcsön és az infláció elvitte egész tőkéjét és most, a bérlet megújítása küszöbén önként félreáll, mert nem akarja magát a bérletből kilicítálatni és mert nincs semmi kilátása, hogy az egyre súlyosbodó gazdasági viszonyok között — ki tudja hozni a pusztá megélni valót.

ívótereit, s a közlekedésnek a gazdasági kultúra fejlődésével járó élénkülése, a rakpartok, csatornák, zsilipek sokasodása, a vadvizek intenzív, nagyüzemű halászatának még bizonytalan terminusú, de fellebbezés nélküli halálos ítéletét jelentik. Lesz idő, s talán nem is a messzi jövőben, mikor a német folyók és igen sok jelentékeny tó csak a sprorthorgászoknak fog majd halat teremni, mert hivatásos halászok aligha vállalkoznak azok gazdasági művelésére.

Szomorú és vigasztalan ez a kép nagyon, de nem minden tanulság nélkül való a hazai természetes vizek hasznosítóira nézve sem, mert a mi szegény országunk gazdasági helyzete sokban hasonlít a hatalmas Németországéhoz és szociális meg kulturális téren is fűrge tanulékonysággal igyekszünk a német bajtárs nyomdokaiba lépni. A német belvízi halászat kritikus helyzete és komor kilátásai gondolkozóba kell, hogy ejtsék azonban a mi haltermő vizeink tulajdonosait is, akiknek előbb-utóbb szintén reá kell eszmélniök, hogy a haszonbér-szolgáltatások felcsigázásának konjunktúrája nálunk sem tarthat örökké, sőt hogy talán itt is elérkezett már az ideje annak, hogy termő vizük halgazdasági művelőivel szemben ne mindig csak fokozzák, hanem inkább mérsékeljék az igényeiket, mert — hogy östermelői hasonlattal éljünk — a legjobb fejőstehen teje is elapadhat, ha leelőljébe mindig jobban beleszántanak s mozgási és táplálkozási szabadságát mindig szűkebb korlátok közé szorítják.

(Folytatjuk.)

Dr. L. K.

A sporthorgászat mint szórakozás és gondúzés.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. honv. min., gyal. tábornok.

A horgászat oly sport, melyet mindenki, férfi és nő, gyermek és aggastyán korához mérten és a kínálkozó lehetőségek határain belül gyakorolhat.

Hazánkban a horgászat jelentőségét és előnyös kihatását az egészségre, a testedzésre, a közgazdaságra, sajnos, eddig igen kevesen ismerték fel, bár hivatásos halászaink ősidőktől fogva egyéb halászati eszközeik mellett mint nélkülözhetetlen fogási módot alkalmazzák. Alig van néhány horgászó egyesületünk, melynek tagjai a horgászatot sportszerűen gyakorolják és kevés számmal egyesek, akik egyesületen kívül is korrekt horgászoknak tisztelhetők. Egy tekintélyes része azoknak, akik horgászni járnak, a legprimitívebb eszközökkel, kevés hozzáértéssel, rendszeren csak a szűkebb helyi viszonyokhoz mért korlátolt látókörrel gyakorolják a horgászatot, mely egyébként az orvhalászoknak is kedvelt halfogási módja, mert megbújva, észrevétlenül és lárma nélkül folyik.

A köztudatban hazánkban ma még a sportok között talán utolsó helyen áll a horgászat, aminek több oka van.

A legtöbb ember azok után ítéli meg a horgászatot, akiket látnak valamely víz partján órákon, napokon át csendesen ülve, nézve a vizet és horgukat, vagy a megmerevedve a parton levágott fűzfavesszőre kötött horgot tartó, guggoló és engedély nélkül horgászó cigány után. A laikus néző, aki néhány percig figyelni ezt a horgászt és véletlenül nem látja valamely hálnak a kifogását, érihetetlennek tartja azt, hogyan lehet annyi türelemmel valaki, hogy lehet egyáltalában kedvet találni a horgászatban, mely reá a naplopás benyomását teszi. Ennek mások

előtt hangosan kifejezést ad. Bírálataiban már óvatosabb az a néző, aki a 30—40 méter széles folyó partján lopakodóan haladó horgászt figyeli, amint könnyed művészettel dobja oly messze horgát a túlsó part közelébe és onnan húzza át a vízben magához a furcsa kis szerszámot, hogy azután néhány lépéssel óvatosan tovább haladva, jobban mondva cserkelve, ezt más helyen ismételgesse. Nagy darabot jár be a víz mellett a nélkül, hogy csak gondolna is a leülésre. Ismét más benyomást tesz a hegyipatak feletti kocsiúton haladó és ismételten a patak sziklás és meredek, 5—10 méter magas partján le- és felmászó pisztránghorgász, aki a patak mentén nem mehet és kénytelen mindég felkapaszkodni és továbbmenve ismét leereszkedni a vízhez, hogy egy-két dobást tehessen a kiszemelt jó helyre. Ennek teljesítménye már vetélkedik a Magas-Tátra, vagy alpesi turista teljesítményével, mert megkívánja ugyanazt a testi fűrgeséget és bátorságot.

A néző nem tudja azt, hogy az ülő és fogadó halat váró, valamint a járó és a halat tartózkodási helyein felkereső horgász kebelében ugyanaz a tűz ég. Oly tűz, mely az első percben, amidőn a víz mellett a horgász a kezébe veszi horgát és kezdi a horgászatot, egy lobbanással hamvasztja el minden gondját és bánatát, melyet a sors az életküzdelem folyamán lelkében otthon, hivatalában és családjában kiváltott, esetleg ellenségei és lelkiismeretlen barátai okoztak, vagy valamely betegség felidézett. Az említett három horgász egyenlő reménységgel kezdi a horgászatot, mindegyik gondolata teljes egészében horgán, a fogandó halon, ennek mielőbbi megfogásán és minden azzal kapcsolatos természeti jelenség gondos megfigyelésén merül ki, mely gyakran szükségessé teszi taktikájának megváltoztatását is. Egyebet annyira sem nem lát, sem nem hall, hogy még saját bűneiről, adósságairól, ha ilyen van, sőt testi szükségleteiről: ételről, italról is megfeledkezik, hacsak némi eredményt ér el, vagy ennek kilátására kecsegtető jelenségeket vesz észre. Mindhárom horgászunk egyenlően boldog ember a horgászati idő alatt, ami a mai időkben egymaga is oly nagy dolog, hogy magyar értékben fel sem becsülhető. A különbség a három között csak az, hogy az egyik szűk, lokális viszonyok között, talán nem ismerve jobbat, az ő jónak tapasztalt ülő horgászó helyén, talán előre történt etetéssel a halakat odacsalogatva és odavárva egyszerű horgászó készségével, a másik kettő pedig magasabb nívón állva, nem megvetendő testgyakorlattal kapcsolatban, minden társadalmi kényszertől menten élvezi boldogságát Istennek szabad természetén.

A másik oka annak, hogy hazánkban teljesen félreismerik a horgászat jelentőségét, abban keresendő, hogy irodalmunk e tárgyban alig van és a felvilágosító munka is csak egynéhány lelkes tolforgató horgász részéről csak egypár év óta folyik egyes szaklapokban (főképen a Nimród Vadászújságban és a Halászatban), úgy, hogy csak lassan haladunk ezen a téren. Külföldieknek sűrű érdeklődésére nincs egy kis tájékoztató füzetünk, melyet az itteni horgászati viszonyokról odaadhatnánk. Ma ilyen nem is volna hasznos összeállítani, mert vizeinknek igen fogyatékos halállományja és horgászatunk szervezetlensége sem üti meg azt a mértéket még ma, mely alkalmas volna az idegenek idehívására. De a horgászati eszközöket előállító iparunk sincsen és e tekintetben, éppúgy, mint a horgászatra vonatkozó szellemi táplálékkal, a külföldre vagyunk utalva. Végül a nagyközönség fogyatékos érzékével a horgászzal szemben párhuzamosan halad a hatóságok közmbössége is. Az a kevés horgászó egyesületünk is küzdve-küzd a létért és nem tudok esetet talán a győri egylet kivételével, ahol egyik

vagy másik csak erkölcsi támogatásban is részesülne a közigazgatás részéről, pedig minden kétségen felül áll, hogy a szervezett horgászó egyesületek lennének a legilletékesebb tényezők abban a még előttünk álló nagy munkában, amely szegény országunkra még vár, leromlott halállományunk feljavítása körül. Ezen egyesületek — érdekük lévén ez — nemcsak szakértelmükkel hamarosan benépesítenének minden, most a bérlők részéről teljesen kizsartolt vagy egyébként parlagon heverő vizet nemes hallal, hanem gondoskodnának a jó halállomány fenntartásáról a jövőben is. Kétségtelen, hogy ahol horgászó egyesület van, vagy ahová horgászok járnak idegen vízre, ott hal is van vagy lesz, mert ők ha sajátjuk a víz, gondoskodnak az okszerű óvásról, vagy tudásukkal ráveszik a tulajdonost vagy bérlőjét erre. Hisz ez első-sorban az utóbbiaknak is jelenleg teljesen félreismert érdeke. Mily nagy tér kínálkozik itt a többtermelésre! Ehhez pedig nem kell sok, csak egy kis megértés és egy kis jóindulat az egész vonalon.

Hazánkban sanyarú helyzetével szemben oly égbekiáltó ellentét mutatkozik a nyugati államok és Amerika közönségének a felfogásában, gondolkodásában és gyakorlati életében, hogy szükségesnek tartjuk csak néhány adattal erre is röviden kitérni

Angliában legmagasabb fokon áll a sporthorgászat. Ott a legszigorúbb elveket követik e tekintetben. Ez országnak 700 éves — könyvtárat betöltő — szakirodalma és virágzó horgászati eszközöket gyártó ipara van. Be is járják az előttük nyitva álló egész világot és képesek elmenni messze külföldre, hogy jó pisztrángos vízben horgászhasanak, vagy mexikói és kaliforniai, sőt ausztráliai vizekre azért, hogy a tenger óriás halaival megbirkózzanak és rekordot javítsanak. Ott senki sem nézi le a horgászt, hisz talán minden második ember maga gyakorolja a sportot. Ott százával járják be a vizeket és a hal nem fogy el, mert minden víz teljes termőképességét kihasználva gondoskodnak a szaporulatról is.

Amerikában szinte költeményszerű horgászó eszközöket gyártanak és a tanulóifjúságot is beleszámítva, kereken 10,000,000 ember horgászik. Kalifornia minden egyes tengerpartmenti városa 4—5 külön oly horgászoknak konstruált kirándulóhajóval rendelkezik, melyen egyenként 500 horgászó férfi és nő elhelyezhető. Ezekkel a hajókkal csak azok mennek ki a hét végén a nyílt tengerre, akik ott és nem a parton vagy valamely folyóban akarnak horgászni. Természetes, hogy némelyik ezen hajók közül luxusgözös berendezéssel bír és a legnagyobb kényelmet nyújtja; még a gyermekek számára is külön biztos helyről gondoskodtak, ahol felügyelet és útmutatás mellett a hajóra hozott gyermekek játszhatnak, mialatt a szülők horgásznak. Minden elképzelhető horgászó-szerszám és élelszükséglet kapható a hajón.

Németországnak is 200 éves horgászirodalma van és a folyton fejlődő horgászó sportnak ezidőszerint 90,000 szervezett híve van. Igen sok gondosan megszervezett egyletük és országos, valamint központi szervezetük is van a horgászoknak. Ipara sok tekintetben sikeresen küzd Angliával és Amerikával.

Természetes, hogy mindezen országokban számos fényesen kiállított, tartalmas időszaki folyóirata van a horgászó sportnak. De rendeznek ott horgászó versenyeket is a legjobb fogási eredményért és dobási (ügyességi) versenyeket, mely utóbbiaknál a horgognak részint a célba, részint nagy távolságra való dobása körül folyik a küzdelem. Ott tehát a sportok legnagyobb részénél gyakorolt verseny is kielégítést nyer.

Meggyőző bizonyíték a horgászatot nem ismerő laikus számára, hogy ennek a sportnak megvan a maga poézisa, továbbá, hogy az nem mindennapi gyönyörűségeket is nyújt kultiválójának, végül, hogy mint szórakoztató és gondfűző sport is első helyre teendő az, hogy államfőktől kezdve a keze munkájával kenyerét kereső munkásig, minden társadalmi réteg és foglalkozási ágazat képviselői hívei közé tartoznak. Politikusok, lateinerek minden kategóriája, magas- és alacsonyrangú katonák és tisztviselők, művészek, írók, gyárosok, iparosok, mindenféle foglalkozású munkások stb. köréből kerülnek ki a horgászok és ezek közt nem egy világhírű név viselőjét is megtaláljuk.

*

Plinius, a fiatalabbik, Como-tói villájából az ablakból — majdnem az ágyból — dobhatta ki a horgát, de Antonius és Cleopatra, Augustus, Marcus Aurelius, Commodus is szenvedéllyel horgásztak. A horgászt az V. század óta gyakran találjuk vázákön, falifestményeken, mozaikon és a plasztikában.

Edward angol király igen ügyes lazachorgász, még inkább kultiválja e sportot Alexandra királyné. A walesi herceg a kaliforniai vizeken fogta legnagyobb tarponját. Joggal mondja Rubida szakíró a lazac rokonáról, a galócáról és annak fogásáról írott könyvében, hogy ezen hal fogása királyoknak való sport.

Coolidge, az amerikai Egyesült-Államok elnöke is nagy ügyességgel kezeli a pergős horogkészséget. A horgászat hatását reá oly módon illusztrálta 1926-ban a Richmond Times Dispatch kilenc rajzban, hogy ezt a komoly embert mint elnököt hivatalában, a minisztertanácsban, Baseball-játéknál, lakodalmon, temetésen, szónoklat közben, jótékonyági ünnepélyen és mulatságon nyolc képen egyenlő és változatlan komoly arckifejezéssel ábrázolja, de a kilencedik képen, mint horgász, derült és az örömtől sugárzó arcot mutat. De Coolidge két elődjét is annyira elragadta a szenvedély horgászás közben, hogy véletlenül az ország határát is átlépték, holott a törvény ezt az elnöknek eltiltja.

Aktív és nem szolgáló miniszterek, valamint államtitkárok is szép számmal vannak a horgászok közt. Több mágnásunk is passióval kultiválja e sportot; azok némelyike a bőgő szarvasbikát is otthagyja és inkább elmegy galócára horgászni. Ezt én is megtenném, pedig nagyon szeretem a bikát löni.

Spencer Herbert hírneves angol filozófus következőkép jellemezte a sporthorgászat jelentőségét: „A horgászat a velejárá mérsékelt testi fáradalmak és az elme jótékony foglalatosságára folytán oly kitűnő megnyugtató eszköznek bizonyult, hogy kedvenc szórakozásommá vált, melynek saját előnyömré gyakrabban és hosszabb időn át kellett volna hódolnom, mint ahogyan azt tettem. Semmi hasonló mérvben nem nyújtott elmémnek nyugalmat és erőt új munkákhoz, mint a horgászat“.

Doktor Wohlmuth Miksa német egészségügyi főtanácsos, aki gyermekkorától horgászott, 75-ik születése napjának idejében 1925-ben következőkép nyilatkozott: „A horgászó sport acélozza a testet és oly tökéletesen tereli el az elmét a hivatással összefüggő dolgokról, hogy ezáltal a mindennapi szellemi munkából való teljes kikapcsolást érzük el. Megerősödve és kipihenve, friss erővel foghatunk ismét napi kötelességünk teljesítéséhez, mert akkor „egészséges szellem az egészséges testben“ van“.

Ezeket szívleljék meg különösen a szellemi munkások. Máskor is megemlékeztünk már Webster Dániel, Amerika egyik legszellemesebb emberének azon nyilat-

kozataról, melyet a horgászatról tett és ez a következőkép szólt: „Senki se mulassza el azt, hogy életében legalább egy napot szenteljen a pisztránghorgászatnak, mert ezzel oly egyedülálló ingert és gyönyörűséget szerez magának, melyet semmiféle más téren nem talál meg“. Pedig ez az úr nem lehetett telivér, vagyis minden téren tájékozott horgász, mert nem is a pisztráng az a hal, mely után a horgász legbensőbbben áhítozik.

Végül egyik vidéki horgászó egyesületéletéből a következő jellemző dolgokat említhetjük fel: az egylet 43 tagja legnagyobbbrészt tisztviselő, de van néhány munkástagja is. Utóbbiak közül a minap az egyik azt a kijelentést tette, hogy „egyetlen vágya egy 14 napos szabadság, melyet teljes egészében horgászva töltene el. Ez lenne életének legboldogabb időszaka“. Hozzátehetjük ehhez, hogy ezen egyletben leginkább egyhelyben ülve horgásznak.

Ezen egylet elnöke elmondotta nékem, hogy „az egylet néhány munkástagjának felesége eljött külön hozzá meghálálni azt, hogy férjeiket az alakulásnál felvették az egyletbe, mert azóta nagyon előnyükre teljesen megváltoztak. Azóta nem járnak korcsmába és heti kerestüket, amint megkapják, az utolsó krajcárig a háztartásra adják. Munka után mindég sietve mennek horgászni és halat is hoznak a konyhára“. Magam is jártam ennél az egyletnél és ismerem tagjait, de megkülönböztetni a munkást a többi között nem tudom. Ur az mind, magatartásban, cselekedetben stb.-ben.

Imhol a horgászat előnyös, átformaló hatásáról egy példa.

Hisszük és reméljük, hogy a horgászat sokirányú előnyénél fogva szélesebb körben is szimpátiára talál és elterjed. Nyilvánvaló, hogy ez az egyéni érdeken kívül hazánknak is előnyére válna.

A halszállítás és raktározás biológiai előfeltételei.

Írta: Dr. Unger Emil.

Mindenféle fajta tömegesen termelt vagy egyszerre nagy mennyiségben zsákmányolható élelmiszer csak azóta valóban értékes, amióta a modern közlekedési eszközök és technikai berendezések az ilyen — gyakran romlandó — árucikkek gyors és aránylag olcsó szállítását nagy távolságokra is lehetővé teszik és egyben a megromlástól is biztosan megóvják.

Ez a megállapítás fokozottan áll a halakra, melyeket a termelés vagy fogás helyéről nagy tömegekben kell elszállítani a fogyasztópiacokra, ami értékvesztés nélkül csak úgy történhet, ha a halak elevenen juthatnak a fogyasztóhoz. Abban ugyanis t'án minden ország egyébként különböző ízlésű és igényű halfogyasztó közönsége megegyezik, hogy a piacon az élő halat élőben részesíti a jegelt vagy más módon konzervált áruval szemben és jobban is fizeti. Vannak háziasszonyok, akik annyira szigorúan ragaszkodnak az eleven halhoz, hogy — ha a piacon ilyent nem kapnának, — egyébként halat sohasem vásárolnának.

Bár a jegelt haltól való ilyen idegenkedés egyáltalán nem indokolt, a halmagykereskedelem, mely a termelt halak tömegszállítását lebonyolítja, a fogyasztó közönség tekintélyes részének az élőhalhoz való feltétlen ragaszkodásával számolni kénytelen, s hogy ezt az igényt kielégítthesse, nagy tökebefektetést jelentő technikai

berendezéseket és speciális halszállító eszközöket kell üzemben tartania. Ezek az eszközök és berendezések a haléltan fejlődésének gyakorlati eredményei közé tartoznak. Üzembentartásuk és okszerű kezelésük nagy szakértelemmel bíró irányítókat és munkás személyzetet tételez fel a halnagykereskedelem részéről, hogy a szállítás és raktározás ne csak lehetséges, hanem gazdaságos is legyen. A halszállító és raktározó berendezéseket más alkalommal fogjuk ismertetni. Ezúttal a halak lélekzésére vonatkozó megállapításokból közlünk egyet-mást, hogy az élőhalak szállításának és raktározásának alapelveivel olvasóinkat megismertessük.

A hal életbentartásának szállítás és raktározás közben legfontosabb feltétele, *conditio sine qua non*-ja az, hogy lélekzését lehetővé tegyék. Mivel pedig a halak lélekzésre csak a vízükben oldott oxigént tudják kopolyúikkal vérükbe felvenni, az élőhal szállítás és raktározás problémájának megoldása azon alapul, hogy a halak vízének oldott oxigéntartalmát az elhasználás arányában folyamatosan pótolva fenntartjuk. — Közismert az a haléltani kísérlet, hogy olyan vízben, melyből az oldott oxigént (és más oldott gázokat) mesterségesen (forralással) eltávolítottuk, a hal pillanatok alatt már oldalfekvésbe jut s ha azonnal át nem halásszuk megfelelő vízbe, menthetetlenül megfullad.

A halak oxigénigénye azonban fajok szerint nagyon különböző.

A pisztráng például csak oldott oxigénnel *telített* hűvös vízben (literenként 6—7 cm³ O₂) érzi jól magát. Már kevésbé, de azért még mindig nagyon igényes a fogassüllő. A ponty, a kárász s a compó ellenben jól megvannak olyan vízben is, mely csak két cm³ O₂-t tartalmaz egy literében, s a pontyot csupán akkor fenyegeti a fulladás veszedelme, ha vízének oxigéntartalma literenként a fél köbcéntiméter felé csökken. Élesen meg kell különböztetnünk a halak megélhetésére szükséges minimális oldott oxigén-tartalmát a halak oldott oxigén-fogyasztásától, amint ez az alábbiakból ki fog tűnni.

Mind a két adat a halszállítás és raktározás gyakorlati követelményeit kielégítő pontossággal megállapítható a következő módon.

Ismert darabszámú és lehetőleg egyforma nagyságú halat, pl. pontyot, súlyra lemérünk és friss vízvezetékkel vízzel megtöltött edénybe (akváriumba) helyezünk el. Megelőzőleg az edényben levő víz mennyiségét is pontosan meghatározzuk, s annyi halat használunk a kísérletre, hogy azok összes súlya a víz súlyának kb. harmada vagy negyede legyen. A kísérlet céljaira bármilyen, megfelelő nagyságú közönséges edény alkalmas, melynek túlfolyója, szellőző és vízcsereelő berendezése*) nincsen. Ha ilyen berendezésekkel ellátott akváriumban végezzük e kísérletet, akkor a vízvezetékét, a szellőző és túlfolyó szerkezeteket el kell zárunk, az akváriumban levő víz mennyiségét le kell mérnünk és a víznek a kísérlet alatt cserélődnie nem szabad.

A halak elhelyezése és megnyugvása után a kísérlet azzal kezdődik, hogy a halak vízének oldott oxigéntartalmát Winkler Lajos módszere szerint meghatározzuk, illetve az analízis céljára a vízből időnkint *mintákat veszünk*, s a mintavételek idejét órával mindenkor pontosan megállapítjuk és följegyezzük, az oxigénmeghatározásra vett vízminták üvegeit pedig időrendben sorszámozzuk, közben a halakat figyeljük.

(Folyt. köv.)

*) Ezekről más alkalommal lesz még szó.

Hirdetmény.

Cibakháza-Saápi halászati társulat halászati célokra bérbeadja a rendes szivattyú teleppel ellátott mintegy 460 kat. holdnyi holt Tisza-ágát az üzemterv korlátai között **1929. január 1-től kezdve 6, esetleg 10 évi időtartamra**, nyilvános árverésen, amely 1928. november hó 5-én délelőtt 10 órakor Cibakháza községházánál tartatik meg. Árverezni szándékozók a kikiáltási ár 10%-át tartoznak bánatpénzül lefizetni. Írásbeli ajánlatok is beadhatók az ajánlati összegnek 10% készpénz vagy ovadékpénzes értékpapírok csatolásával, az ajánlatok lepecsételt borítékban 1928. november hó 4-ig alulírott elnökhöz küldendők. A részletes haszonbéri feltételek és az üzemterv alulírt elnöknel megtekinthetők avagy levélbeli megkérésre megküldetnek.

A halászati társulat közgyűlése fenntartja magának a jogot, hogy az árverésen legtöbbet ígérőnek avagy a legjobb ajánlattevőnek adja által.

Cibakháza, (Jász-Nagykún-Szolnok megye)
1928. október hó 10-én.

Svab Gyula
társulati elnök.

TÁRSULATOK-EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület választmánya f. évi szeptember hó 26-án ülést tartott, melyen báró Inkey Pál elnöke alatt jelen voltak: dr. Dobránszky Béla és Répássy Miklós alelnökök, Corchus Zoltán, dr. Gosztony Mihály, Hirsch Géza, Kuttner Kálmán, Löwenstein Emil, Paluzsa László, Zimmer Ferenc választmányi tagok, dr. Unger Emil a Halászat szerkesztője és Fischer Frigyes ügyv. titkár.

Távollétüket kimentették: Antalffy György, Iklódy Szabó János, dr. Isgum Ádám, Kócsy Imre, dr. Kovács Vilmos, dr. Korbuly Mihály, dr. Lukács Károly, Purgly Pál, báró Szurmay Sándor és ifj. Zimmer Ferenc.

Elnök üdvözlö a megjelent választmányi tagokat, az ülést megnyitja és felkéri az ügyvezető titkárt a tárgysorozat ismertetésére.

1. Titkár: A nyári nagy szárazság következtében foganasított kormányintézkedések a kukorica vámmentes behozatalát engedélyezték olyan gazdasági termelési ágak számára, amelyek termékeiket kivétel útján értékesítik. Fölmerült az érdekelt tőgazdák részéről az a kívánság, hogy ezt a kedvezményt a halászatra is terjesszék ki. Tisztelettel kérem a választmány állásfoglalását és utasítását a további teendőkre nézve.

Elnök: elsősorban üdvözlö az ezen kérdések tárgyalására meghívott Barcza Ernő h. államtitkárt, a külkereskedelmi főosztály vezetőjét és megköszöni szíves fáradságát és előzékenységét, hogy a szükséges felvilágosítások megadása végett a választmányi ülésen megjelent. A dolog érdemére nézve mielőtt a kérdést vita alá bocsátaná, engedje meg a választmány, hogy erre vonatkozó álláspontját úgyis mint tőgazda, de úgyis mint mezőgazda ismeresse. Nézete szerint a kukorica importra vonatkozó intézkedések tévesek, mert azon a feltevésen alapulnak, hogy Magyarország kukorica termése a belső szükségletet nem fogja fedezni. Ertesülése szerint szó sem lehet arról, hogy kukorica inség lenne; lehet, hogy vannak egyes vidékek, amelyek kukorica termése silány, azonban az országnak összes termése feltétlenül fedezni fogja a keresletet. Nézete szerint nem kellene behozni amerikai kukoricát, emlékeztet e téren az 1900-as évek elején tervbe vett Laplata kukorica behozatalára, amely csaknem teljes fiaskóval járt, hanem a belső elosztást gyors és helyes tarifa-intézkedésekkel kellene elősegíteni. Ami pedig a tőgazdaságoknak kukoricával való ellátását illeti, utal arra, hogy a kukoricával etetett ponty tűzszírosága miatt nem is igen keresett cikk s ezért ezen második szempontból sem tartja a kukorica vámmentes behozatalát különösen kívánatosnak.

Ezen észrevételek előrebocsátása után felkéri a választmányt, hogy a kérdést megvitatni szíveskedjék.

Hirsch Géza: Nem keresi azt, hogy az ország kukorica termése a szükségletet fedezi-e, megállapítja azonban azt, hogy a kukoricának ma olyan ára van, hogy a tógazdaságokban azzal etetni teljesen kizárt dolog. Ha a kukoricának vámmentes behozatalát a tógazdaságokra is kiterjesztik, a kukorica ára a vám összegével, — bármily kevés legyen is az, — mindenesetre csökkenni fog. Rendkívül fontos körülmény ez azért, mert exportra kerülő halaink az olcsó lengyel csillagfürttel etetett külföldi tógazdaságokkal a versenyt felvenni nem tudják. De egyébként is, miért legyen a halászat más mezőgazdasági termelési ágakkal szemben hátrányos helyzetben akkor, amikor a magas takarmány árakra való tekintettel az etetést jelentősen redukálni kellett, aminek természetes folyománya a termelés és ezzel kapcsolatban a külföldi export csökkenése. Részéről a halászati érdekek szempontjából feltétlenül helyesnek és kívánatosnak tartja a kukorica vámmentes behozatalát.

Többek hozzászólása és a kérdés részletes megvitatása után **Barca Ernő** h. államtitkár ismerteti a kormányknak ezen kérdésben elfoglalt álláspontját és tájékoztatja a választmányt arról, hogy részéről minő feltételek mellett véli a kukorica vámmentességének kedvezményét a halászatra is kiterjeszhetőnek. Részéről indokoltnak tartja és feltétlenül javaslatba is hozza, hogy a más gazdasági ágakra megállapított kedvezményt a halászatra is terjeszték ki. Minthogy pedig a hal kivitele speciálkocsikban és vízben történik, a kivitt hal mennyiségét, amelyen pedig a behozott kukorica mennyisége alapul, csak átlagösszegben lehet megállapítani, részéről úgy gondolja, hogy egy 15 tonnás kocsiban 50 q, 12 tonnásban 40 q, 10 tonnásban 35 q hal szállítása volna alapul veendő.

Elnök megköszöni Barca h. államtitkárnak szíves felvilágosításait és a halászzal szemben tanúsított állandó jóindulatát, amely most is megnyilvánult akkor, amikor a h. államtitkár úr eljárásában következetes volt és amit más termelési ágakra helyesnek tartott, annak a halászatra való kiterjesztését szintén kilátásba helyezte.

Fenntartja a vita megindítása előtt kifejtett álláspontját, amelyet azért ismertetett, hogy leszögeztessek erről a helyről is az a nézet, hogy kukorica hiányról Magyarországon szó nem lehet. Véleményének további indokolásul előadja, hogy ő nemcsak tógazda, hanem mezőgazda is és a kérdések bírálatánál ezt a két minőségét szétválasztani nem igen tudja.

A választmány örömmel vette tudomásul a kukorica vámmentességének várható kiterjesztését a halászatra is és kézséggel hozzájárul az elnök úr köszönetéhez Barca h. államtitkár úr Öméltóságával szemben.

2. Titkár: a választmány tagjai bizonyára ismerik a Halászat legutóbbi számában közölt kormányrendeletet, melynek értelmében az egy nyaras és 50 dekan aluli kétnyaras ivadék az eddigi megszorítások mellett vámmentesen behozható. Miután a rendeletnek ezen intézkedése ellen egyes tógazdák részéről észrevételek merültek fel, kéri a választmány állásfoglalását a további eljárás tekintetében.

Többek hozzászólása, valamint Barca h. államtitkár és Kuttner min. tanácsos urak részletes felvilágosításai után a választmány tudomásul veszi a kormányrendelet intézkedését és további eljárást ezidőszertit szükségesnek nem tart, mert amennyiben az ivadék behozatal bármilyen okból a hazai termelésre aggályosnak mutatkoznék a fennálló rendelkezések szerint a kormányrendelet megváltoztatásának semmi akadálya sem lenne.

3. Titkár: bemutatja a német halkereskedők egyesületének Berlin átiratát, amelyben közlik, hogy az egyesület pünkösdi táján nagygyűlést szokott tartani, amelyen úgy Németország mint a külföldi halkereskedelemmel és haltenyésztéssel foglalkozó tényezői meg szoktak jelenni, hogy a halászzal kapcsolatos kérdéseket közvetlen érintkezés útján tisztázzák. Ezek a gyűlések a háborús idők folytán elmaradtak, az egyesület azonban újból feleleveníteni kívánja ezt a régi szokását és ez évben augusztus vagy szeptemberben kívánna az érdekelteket összehívni; kérdést intéz a magyar halászzati egyesülethez, hogy érdeklődik-e ezen gyűlés megtartása iránt, hajlandó volna-e kiküldötte útján ezen gyűlésen résztvenni.

Zimmer választmányi tag bejelenti, hogy ő tagja a német halkereskedők egyesületének és az ő útján juttatta el az egyesület megkeresését a mi egyesületünkhöz. Részéről melegen pártolja azt, hogy egyesületünk a külföldi szálakat mindenütt vegye föl és barátságos érintkezést folytasson az összes külföldi egyesületekkel, mert ily módon hazai termelésünk kedvező értékesítését igen jól lehet előmozdítani. Tapasztalta ezt legutóbb az osztrák halászzati egyesület innsbrucki nagygyűlésén, amelyen ő résztvett, s amelyen a magyar halászzati egyesület megjelenése iránt élénken érdeklődtek.

A választmány megbízza a titkárt, hogy a német halkereskedők egyesületének válaszólvá kézségét fejezze ki aziránt, hogy az egyesület gyűlésein a lehetőség szerint résztvenni kíván.

4. A Pesti Hírlap áttirattal fordult az egyesülethez, hogy 50 éves jubileuma alkalmából kiállítandó albumába cikket adjon és az album kiadását anyagilag támogassa. Egyben közli, hogy 1 oldal beiktatási ára képekkel vagy szöveggel 300 pengő.

A választmány az egyesület anyagi helyzetére való tekintettel az album kiadását anyagi támogatásban nem részesítheti, azonban kézséggel bocsát megfelelő cikket a Pesti Hírlap rendelkezésére. Felhívja a titkárt, hogy erről az újság jubileumi album-osztyálját megfelelően értesítse.

5. Titkár kéri a választmány utólagos jóváhagyását az egyesület elnökségének abbeli eljárásához, hogy a halkivitel megkönnyítése céljából a kereskedelemügyi miniszter úr felhívására hosszú memorandumot nyújtott be, melyben kifejtji azokat az intézkedéseket, amelyeket a közel jövőben tenni kellene. A memorandum a Halászzatban egész terjedelmében megjelent, ezért annak felolvasását mellőzhetőnek véli.

Tudomásul szolgál.

6. Titkár: bejelenti, hogy a tagdíjak részben folytak csak be, s ezért a Halászzat legutóbbi számában a tagdíj befizetése iránt felszólítást tett közé.

Kéri a választmány felhatalmazását, hogy a tagdíj beszédését az előző évek gyakorlata szerint a késedelmesen fizető tagoktól vagy előfizetőktől postai megbízás útján szedhesse be.

A választmány a felhatalmazást megadta.

7. Tagul jelentkezett: dr. Mika Ferenc pénzügyi titkár, Sopron.

A választmány jelentkezőt a közgyűlés utólagos jóváhagyásának reményében felvette.

F.

A Velence-tavi halászzati társulat f. évi szeptember 5-én Székesfehérvárott dr. Klauz György társulati elnök elnöklete alatt rendkívüli közgyűlést tartott. A standfürdők, kirándulók és csónakázók különböző kihágásai miatt elhatározta a közgyűlés, hogy figyelmeztető táblákat állít fel és orvoslásért a hatóságokhoz fordul.

Az üzemterv módosítását a társulat letárgyalta és elhatározta, hogy új üzemterve alapján a Velencei tónak zárt víz módjára való halászását a Földmívelésügyi Miniszter Úrtól kérelmezi.

F.

A Balatoni Halászzati társulat f. évi szeptember hó 18-án báró Inkey Pál elnöklete alatt Siófokon rendkívüli közgyűlést tartott a bérlő részvénytársaság azon ajánlata ügyében, hogy az esetben, ha a társulat a szerződésben foglalt 100 q pontyivadék kihelyezési kötelezettsége alól a bérlő részvénytársaságot felmenti, hajlandó évi 2000 Pengő megváltási összeget fizetni és a köteles 50 millió helyett 500 millió megtermékenyített fogassüllő ikrát kihelyezni.

A közgyűlés az ajánlatot nem fogadta el.

F.

VEGYESEK.

Cottbus után. Az idén, mint eddig is minden esztendőben, szept. 2-án megtartották Cottbusban a „Karpfenbörzét”, ahol ilyenkor a termelők a nagykereskedelemmel egy bizonyos irányárban szoktak megegyezni.

Ez alkalommal nem tudtak megegyezésre jutni, ami a halpiacon uralkodó nagy bizonytalanságban találja magyarázatát, továbbá a ponty nagykereskedelem 1927–28 üzletévi nagy veszteségeiben, mely óvatosságra intette. Az évről-évre ismétlődő rossz konjunktúra odavezetett, hogy, amint azt a kereskedők az értekezleten is szomorúan konstataáltak, ma már német pontykereskedelemtől beszélni nem lehet, mert alig van 3–4 cég, mely nagyobb forgalom lebonyolítására képes volna.

A termelők alapárul 36/40-es (36–40 drb. = 50 kg.) pontyért 88.— márkát kértek, a kereskedelem pedig 85.— márkát kínált 26/30-as pontyért (26–30 drb. = 50 kg.).

Miután a termelők ezen árat alapul nem fogadták el, a kereskedelem visszatért eredeti ajánlatára és pedig:

26/30-as tükrös ponty	80.—	márka	(26–30 drb. = 50 kg.)
31/35	78.—	"	"
36/40	76.—	"	"
41/45	74.—	"	"
46/50	72.—	"	"
51/60	70.—	"	"

A termelők az ideai termést 91.000.— Centnerre becsülik, azonban a viszonyokkal ismerős kereskedelem 120.000.— Centnerről is tud. Ez is egyik oka a kereskedelem tartózkodó magatartásának.

Z.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, rebzsinór,
minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.

A Ferenc József-híd és Erzsébet-
híd között.

Telefon: Aut. 843—10.

Fióközlet:

VII., Thököly-út 16.

A Keleti pályaudvar ind. oldalával
szemközt.

Telefon: József 361—17.

BARTA LIPÓTNÉ

halkereskedő

BUDAPEST, IX.,

Központi vásárcsarnok

TELEFON:

Üzlet: Aut. 855—84.

Iroda: Aut. 850—71.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R. T.

BUDAPEST,

V., Széchenyi-utca 1. ♦ Telefon: Aut. 122-37.

Több mint 6,000 k. hold területű saját
tógazdaságaiból az alábbi helyeken:

Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csoór, Gelej,
Hortobágy, Iszka-szentgyörgy, Konyár, Mike,
Nagyláng, Órpuszta, Pellérd, Sárd, Sár-
egres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós,
Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképusz-
ta, Varászló **szállít tenyésztésre**
nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot,
ponty-anyákat, harcsa, fogassüllő ivadékat
és fogassüllő ikrát.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és
a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesítés
szerint szeptember hó folyamán a nagybani halarak kilo-
grammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	nagy	2:40—2:60	P
	közép	2:00—2:40	"
	kicsi	1:80—2:00	"
Édesvizi jegeltponty	nagy	1:60—1:80	"
	közép	1:40—1:60	"
	kicsi	1:40—	"
Dunai süllő	I. oszt.	5:00—	"
	II. oszt.	3:60—4:00	"
	III. oszt.	2:80—3:00	"
	IV. oszt.	2:40—2:80	"
Balatoni süllő	I. oszt.	7:00—	"
	II. oszt.	5:00—	"
	III. oszt.	3:60—	"
	IV. oszt.	3:20—	"
Harcsa	nagy	4:00—	"
	kicsi	3:20—3:60	"
Csuka	nagy	2:40—	"
	kicsi	1:20—1:60	"
Compó		— —	"
Márna		1:60—	"
Kecsege		3:20—4:00	"
Kárász		— —	"
Őn		1:20—1:60	"
Balatoni keszeg		0:70—	"

Forgalom mérsékelt, irányzat lanya.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

ZIMMER FERENC

HALKERESKEDELMI R. T.

Budapest, IX., Közp. vásárcsarnok.

TELEFON:

Központi vásárcsarnok: Aut. 854—48.

Iroda: VIII., Horánszky u. 19. J. 335—39.

Fióközlet: V., József-tér 13. Aut. 816—79.

Veszünk

bármily
mennyiségű
élő és jegelt
halat.

Eladunk

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

TELEFON nappal: Aut. 856-36.

TELEFON éjjel: Aut. 105-32.

ÁRUSÍTÓ HELY:

KÖZPONTI IRODA:

TELEP ÉS IRODA:

IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK V., SZÉCHENYI-UTCA 1. IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

TELEFON: Aut. 122-37.

SZÁLLÍTÁSI OSZTÁLY: Telefon: József 348—48.

MEGVESZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzem berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.